

מ"ת 47718/02 - חנן ישראלי נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בקריה שמונה

מ"ת 47718-02-14 תביעות צפת נ' ישראל

בפני כב' השופט ניר מישורי לב טוב
מבקש חנן ישראלי
נגד מדינת ישראל
משיבה

החלטה

בפני בקשה לעיון חוזר לפי סעיף 52 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים), התשנ"ו - 1996 (**להלן: "חוק המעצרים"**), לפיה, בית המשפט מתבקש להורות על ביטול התנאים המגבילים כמפורט.

רקע:

1. בתאריך 24/2/2014 הוגש נגד המבקש כתב אישום בגין עבירות חבלה חמורה ותקיפה סתם. בד בבד עם הגשת כתב האישום ביום 24.2.2014, הוגשה בקשה למעצרו של המבקש עד תום ההליכים.

2. מעובדות כתב האישום עולה כי המתalon הינו מאור שושנה, תושב קריית שמונה מתגורר ברחוב רח' יהודה הלוי 10 1. בתאריך 17.2.2014, סמוך לשעה 16:00 באיזור רחוב יהודה לוי, לאחר שהגיע המבקש למקום, החל ביניהם ויכוח בעניין חוב של המתalon למבקש, תקף המבקש את המתalon בכך שדחף אותו לכיוון רכבו והלה נפל.

בהמשך לכך, לאחר שהלך המבקש עם אחר, חנן ביטון, לכיוון ביתו של חנן, הגיע המתalon כשבדיו אבן ולאחר שנצמד למבקש החלו להתווכח בעניין החוב. או אז, לאחר שנסה לסתוף

ה המבקש את האבן, מביל שניסה המתalon לתקוף את המבקש, חבל המבקש במתalon שלא כדין באופן שנגচ ב;if בפה וגרם לו לחבלה חמורה, המתחבطة בשבר באף, נפיחות ופצע באף.

בעקבות כך נזקק לטיפול רפואי.

3. בתאריך 24/2/2014 הציגה ב"כ המשיב הקודמת, עו"ד גליל שפייגל את ההסכמה אליה הגיעו הצדדים ואשר ב"כ המשיבה אישרה כדלקמן :

עמוד 1

"הגענו לכדי הסכמה שהמשיב יוחרר למעצר בבית הוריו בפיקוח צמוד של המשמרנים, וזאת עד להגשת תסקير בעניינו שיבחן לבקשתו את חזרתו למעגל העבודה וכן הקלה משמעותית בתנאים שיוטלו עליו. בנוסף, אבקש מכיוון שיכול להיות שתהיה דחיה של שירות מבנן או כל דחיה אחרת בהכנות התסקיר, אבקש כבר בשלב זהה לאפשר לו שעות התאזרחות בלבד מי מהמשמרנים וזאת בשל העובדה בעל עסק עצמאי צריך לתקן, צריך לבדוק וצריך לעקוב, אי אפשר שה-5 ימים שהוא עוזר + 3 שבועות עד שיוגש תסקיר, שהעסק הזה יתמוטט. חשוב לי לציין, שלא כהרגלי, את התנהלות המאשינה שמצויה לנכון להגיש כתוב אישום נגד המעורב השני שהוא דבר שאינו בשגרה, וזה מה שהוא יכול ל透וצאה של היום"

לאור האמור לעיל שוחרר המבוקש בתנאי מעצר בית מלא למעט יציאה להטאזרות בת שעתים ביום, או יצירת קשר וחתימה על ערביות כספיות מתאימות.

ביום 14/3/13 ולאחר קבלת תסקיר מעצר בעניינו של המבוקש התיר בית המשפט למבוקש לצאת בין הימים א' - ה' לצורך עובודתו בפיקוח מפקח.

ממועד זה ועד הגשת הבקשה האחורה נשוא החלטה זו הגיש המבוקש בקשות רבות לעיונים חוזרים ליציאתו ממוקם מעצר הבית הלילי וזאת לצורך השתתפות באבל, מסיבת פורים, שינוי מקום מעצר הבית, יציאה למילואים, חג הפסח, יום העצמאות, ל"ג בעומר, חתונה משפחתי, מגש חברתי עם חברים למילואים, לינה בכינרת, חתונה נוספת ונופש עם המשפחה. מרבית בקשותיו זכו לאישור התביעה ונענו על ידי בית המשפט לרבות בקשהו האחורה לנופש בן 3 ימים עם בני משפחתו.

לציין כי ההיתרים שקיבל המבוקש מבית המשפט בבקשתו הנקודתית לו בפיקוח אחד המשמרנים למעט השוואות במילואים שאז חייב להיות בפיקוח אחד המשמרנים בכל עת שהוא יוצא מהמילואים.

מעון בפרוטוקול הדיון בת.פ 47495-02-14 מיום 7/7/14 עולה כי כל הריאות בתיק הנוכחי כבר נשמעו והתיק ממטען להכרעת דיןו של המבוקש לאחר שיושמו סיכון הצדדים. הדיון הקרוב קבוע ליום 14/7/23 לתקורת כאשר שמיעת סיכון ההגנה קבועה ליום 14/9/14.

לציין כי בימים האחרונים החליף המבוקש "ציג בתיק המ"ת באופן שעו"ד גליל שפגל שוחררה מייצוג המבוקש ותחתייה מייצגת אותו כו"ד דיצה גוטמן אשר הגישה הבקשה שבפני.

טייעוני הצדדים:

ב"כ המבוקש טענה בבקשתה אף חזזה על טיעוניה אלו בדיון שהתקיים ביום 14/7/8 הטיעונים הבאים :

א. על אף הסכמתו של המבוקש להשתחרר בתנאי מעצר בית מלא ושתיקתו בנושא הראיות לכואורה עד היום, סבורה ב"כ המבוקש כי המבוקש לא יותר על זכותו לטעון לחולשת הראיות וטענה כי מדובר בהגנה עצמית לכל דבר. ב"כ המבוקש טוענת כי הסיכוי לזכותו של המבוקש גבוה ולכן אין להשairo בתנאים מגבלים. ב"כ המבוקש מצינית כי המדינה הגישה כתוב אישום כנגד המתלון בגין עבירות איום. להדגש כי ב"כ המבוקש מסתמכת לטיעוניה הראייתית על עדויות המתלון והmbוקש במשטרה ואני מתיחסת למצב הריאתי לאחר שנשמעו כלל ראיות הצדדים בפני מותב אחר ביום 14/7/2014. ב"כ המבוקש אף הגישה פסיקה לפיה נגזר עונש ללא הרשות בגין עבירה דומה והחלטה נוספת בה שוחרר מבוקש ללא תנאים מגבלים בגין עבירות אלימות.

ב. בהמשך לטיעוניה של ב"כ המבוקש כי המבוקש לא נתן הסכמתו לקיומה של עילת מסוכנות בשעה שהסכמים לתנאים המגבילים, טוענת ב"כ המבוקש כי לא קמה עילת מסוכנות כנגד המבוקש כלפי הציבור ולכל היותר מדובר בעילת מסוכנות כלפי המתלון עצמו.

ג. ב"כ המבוקש מדגישה כי המבוקש שהוא 10 ימים במילואים עם נשך ולא הפר או עבר עבירות נוספות. כמו כן הדגישה כי הינו ללא עבר פלילי, נפגע כלכלית מהיותו בתנאים מגבלים, חלוף הזמן והתקiro החויבי שניתן בעניינו.

ד. מנגד, ב"כ המשיבה מדגיש כי בתיק זה ממתיינים הצדדים להגשת סיכומים ומתן הכרעת דין, אין כל שינוי בנסיבות או חלוף זמן שיצדק ביטולן של תנאי השחרור בערובה.

דין והכרעה

בבקשה לעיון חוזר, כוגן הבקשה בה עסקין, בית המשפט מוסמך לעיון מחדש בהחלטתו, רק בהתקיים תנאים המפורטים בסעיף 52 (א) לחוק המעצרים, שזו שונות:

"**עוצר, משוחרר בערובה או טובע, רשאי לפנות לבית המשפט בבקשת לעיון חוזר, בעניין הנוגע למשוחרר, לשחרור או להפרת תנאי השחרור בערובה, לרבות בהחלטה לפי סעיף זה, אם נתגלו עובדות חדשות, נשתנו נסיבות או עבר זמן ניכר מעט מעת ההחלטה.**"

האם "עבר זמן ניכר מעט מעת ההחלטה" ?

על הסוגיות עליהן צריך בית המשפט לחת את הדעת בבקשת לעיון חוזר المستמכת על "חלוף הזמן" עמד בית המשפט המחויז בנצחת בבש 2347/06 פרץ שלמה נגד מדינת ישראל מפני כב' השופט אברהם אברהם :

"**מה, בכל זאת, ביקש המחוקק לומר בסעיף 52(א) לחוק המעצרים, כשקבע את החלופה השלישית,**
עמוד 3

זו שעניינה חלוף הזמן מאז ניתנה ההחלטה? התשובה לכך מצויה בדברים שהבאו מעלה מפי כב' השופט פרוקצ'יה. ייעדו העיקרי של העיון החוזר הוא 'לבוחן מחדש' מאוחרת להחלטת מעוצר נגרע תנאי זה או אחר, שקיים נדרש לצורך המשך המעוצר. על כן, אם ' עבר זמן ניכר מאז מתן ההחלטה, ניתן לחזור ולבוחן סוגיות הנוגעות לעילת מעוצר, ראיות לכאן, וחולופת מעוצר'.

בהחלטת בית המשפט המחויז בנסיבות מסגרת **בש 602200** עמיר מולניר נגד מדינת ישראל נקבע מפי כב' השופט נסים ממן בבקשת לשינוי תנאי מעוצר בבית המשפט:

"לדעתי, לא עבר זמן ניכר כלל וכלל. חדשניים ספורים של מעוצר בית הם דבר שבשגרה, והגמ שצرين לעשות הכל כדי לצמצם את התקופה אין לומר שהוא זמן ניכר. ראו למשל, ב"ש [מחוזי נצ'] 2184/06 שהוא נגד מדינת ישראל, נבו המאגר המשפטיאי הישראלי [27.6.06] וגם בש"פ 6772/05 פלוני נ' מדינת ישראל תק-על 2005(3), 1752 עמ' 1752 שם נקבע כי -

"... לא נשתנו אף הנסיבות מАЗ, ולא עבר "זמן ניכר", כלשון הוראת החוק, מעת מתן ההחלטה המקורית. בנסיבות עניין זה, מעבר ארבעה חדשניים מזמן ההחלטה אינם מצדיק את שינויה בשל יסוד חלוף הזמן גרידיא, וההנחה המובנית בחולופת מעוצר בית שהחולפה בהסכמה העורר היא כי הוא ישאה במסגרת זו במהלך התנהלות משפטו, וכל עוד הוא מתmeshך התמשכות סבירה, לא תקום עילה לשינוי תנאי החלופה. בנסיבות שלפנינו, זהו, אכן, מצב הדברים. משבקשתו לעיון חוזר של העורר אינה עומדת בתנאי הסף האמורים, דינה להידחות".

במקרה זה דחה בית המשפט בקשה של המבקש להקלה בתנאי מעוצר בית מלא וזאת בחולוף ארבעה חדשניים ובשעה שההיליכי ההוכחות צפויים היו להימשך עוד חדשניים ארוכים וזאת בשונה מה מקרה שבפני בו קבע התקיך לקבלת תסקير שירות המבחן וטייעונים לעונש לחודש הבא.

לצ"ע כי ערך על ההחלטה זו נדחה ע"י כב' השופט רובינשטיין בש"פ 6358/06 עמיר מולניר נגד מדינת ישראל ובית המשפט מצין בምורש גישתו בעיון חלוף הזמן מהוועה עילה להקלה בתנאי השחרור בערובה :

אף אני, כסוג הנשיא המלמד, סבור כי לא חלף עדין זמן ניכר - כמשמעותו בחוק - מן ההחלטה מצדיק את השינוי המבוקש כנתינתו, קרי, הגבלת מעוצר הבית לשעות הערב והלילה בלבד. לא הרי שהות של מספר חדשניים במעוצר אחורי סורגי ובריח כהרי מעוצר בביתו של אדם, גם אם אין להקל ראש בהgelות שבמצב זה (ראו ב"ש 215/73 מדינת ישראל נ' סלימאן, פ"ד כח'(1) 246, 249, השופט ברזון). להבינה בין מעוצר בית למעוצר בפועל ראו גם בג"צ 5555/05 פדרמן נ' אלוף פיקוד המרכז, פ"ד נת(2) 865, 870-869".

לאור עיקרון המידתיות מצין בית המשפט העליון כי המועד המתאים להגשת בקשה במקרה שבפניו יהיה בחולוף 9 חדשניים משחררו של העורר ולאחר מכן ההוכחות הקבועים במועד זה.

בהחלטתו בב"ש 3712/08 סעד רתיב נגד מדינת ישראל עומד בית המשפט המחויז בחיפה, מפי כב'

השופט ר. שפירה על פרק הזמן המהווה "חלוף זמן" המצדיק שינוי תנאי שחרור בערובה :

"אוסף עוד, לעניין זה, כי לטעמי, בעניינו של בגין ובاهדר שינוי נסיבות אחר, זמן שיחשב לזמן המצדיק בחינה מחודשת של תנאי שחרור הוא פרק הזמן של חלוף תשעה (9) חודשים ממועד מתן החלטת השחרור. לעניין זה סבור אני כי יש ללמידה על הזמן לבחינת חלופת מעצר מהוראות סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו - 1996, הקובעות מגנון של עיון חוזר בהחלטת מעצר לאחר חלוף תשעה וחודשים. סבור אני כי פרק זמן זה מנהה כמות מידה לפרק הזמן הרואי לבחינתה של חלופת מעצר, זאת בהדרך שינוי נסיבות אחר."

sicomo של דבר, מהפסיקת המובאת לעיל עולה כי נקודת האיזון בין הפגיעה בחופש התנוועה של המבוקש השוהה במעצר הבית, הפגיעה באיכות חייו ובחופש העיסוק והקניין שלו לבין הצורך באישור מוסוכנותו של המבוקש מוקמת באזור תשעת החודשים בהם שוהה המבוקש בתנאי מעצר בבית מלא ולא לפני כן. קל וחומר בשעה שהמבחן יצא מעצר הבית לצורך עבודתו مدى יום במהלך השבוע וזוכה להתאזרחות יומית נוספת. מכאן גם כי לא ברורה טענת ב"כ המבוקש כי נפגע כלכלית כתוצאה מהתנאים המגבילים הנוכחים בהם שוהה.

אכן, ניתן לחשב על מקרים בהם גם בחלוף תקופה קצרה יותר יהיה משום חלוף זמן המצדיק הקלה בתנאי השחרור בערובה אך לצורך כך על בית המשפט להתרשם כי פרק הזמן הקצר יש בו כדי להחילש באופן משמעותי את עצמתה של עילית המוסוכנות.

במקרה שבפני מיוחסת למבקר ביצועה של עבירות חבלה חמורה שאף בנס לא גרמה לתוכאה קשה יותר למתרلون.

לאור האמור לעיל אין בחלוף ארבעה וחצי חודשים מאז שחררו של המשיב ובשעה שהתיק עומד לפני סיום . מסכת שמייעת הריאות בתיק הסטיימה והמבקר ממතין להשמעת סיכוןם בע"פ והכרעת דינו בעוד חודשים ימים ולא ניתן לומר כי " עבר זמן ניכר מעט מתן ההחלטה" באופן המצדיק שינוי תנאי השחרור בערובה.

טענות המבוקש בגין חולשת הריאות :

בהתאם להלכה הפסוקה, רק במקרים חריגים, ניתן להעלות טענות כנגד קיומן של ראיותلقואורה במסגרת עיון חוזר. **בבשפט 8265/09 מ"י ב' יהונתן אלמליח**, (פורסם ב公报), נדון עניינו של נאשם שטען לראיותلقואורה במסגרת בקשה עיון חוזר לאחר שהוחלף יציגו הקודם. כבוד השופט דנציגר קבוע בעניין זה, כדלקמן:

ככלל,מעט במקרים חריגים בהם הנسبות המיוחדות מחייבות זאת, סבור אני כי אין ליתן יד להתנהלות בגדירה בעל דין מנסה לחזור בו מהסכמה על דרך של בחינת מסכת הריאותلقואורה מחדש מחדש במסגרתקשה לעיון חוזר. היעתרות לניסיון זה מקנה לבעל

דין אפשרות ל"מקצת שיפורים", באופן שהופך את הבקשה לעיון חוזר למען "ערר" על קביעת קיומן של ראיות לכואורה. משנתן העורר את הסכמתו לקיומן של ראיות לכואורה, ומשלא הגיש ערד על קביעת בית המשפט המחויז אודות קיומן של ראיות לכואורה, אין לאפשר לו בדיעבד ובחלווף הזמן את פתיחת הדיון מחדש כאילו לא היו דברים מעולם וכאילו הדיון עתה מתנהל במונתק מכל מה שאירע עד כה בתיק.

ההלהכה הנידונה בבש"פ 8265/09 יפה גם למקורה שבפנינו. סבורני כי יש לראות בהסכמהעו"ד שפיגל לשחרור בתנאי השחרור בעורבה כהסכם לעניין קיומן של ראיות לכואורה.

גם אם נאמר כי לא ניתן להסיק הסכם ב"כ הנאשם, עוד" שפיגל לקיומן של ראיות לכואורה בתיק זה, הרי שדין הבקשה גופה להידחות.

כל טענות ב"כ המבוקש נסמכות על עדויות המעורבים בעת חקירתם במשטרה ואין הן נסמכות על עדויות עד הتبיעה וההגנה במהלך הבאת הראיות בבית המשפט. כבר עתה אצין כי על פי הדין הפלילי ניתן לבסס הרשות מבקשת על עדות יחידה, מה גם שמקבלת לכואורה חיזוק בטעוד רפואי של החבלות. לציין כי העובדה שהוגש כתוב אישום כנגד המתלוון בגין עבירות איום לא הובאה לידיית המבוקש אך לאחרונה אלא הייתה ידועה לו עוד ביום הוגש כתוב האישום כנגדו והסכמתו לשחרור בתנאים מגבלים. לאור העובדה כי תיק זה נשמע בפני מותב אחר, הסטיימה כבר מסכת הבאת ראיות הצדדים וב"כ המבוקש לא טענה לכرسום ממש בראיות בעקבות שמיית הראיות בתיק לא מצאתו ממש בטענות המבוקש, הן לגופו של עניין והן מפאת העובדה כי לא נתענה כל טענה בגין כرسום ראייתי ממש במהלך שמיעת הראיות בתיק.

היעדר הפרות והיתרים שניתנו למבקש :

בתיק זה ניתנו מספר רב של החלטות המתייחסות למבקש לצאת את מעצר הבית לרבות לעובדה באופן סדיר בהמלצת שירות המבחן ויציאות נקודתיות לא מעטות, לרוב בהסכמה הتبיעה. עם זאת, העובדה כי הותר למבקש לצאת את מעצר הבית בפיקוח מפקחים אינם מובילה בהכרח למסקנה כי ניתן לבטל את תנאי השחרור בעורבה כמעט ככלי כדי שմבקש ביום המבוקש, הכל מהטעים שפורטו לעיל.

סוף דבר:

הבקשה נדחתה.

המציאות תעביר העתק ההחלטה לצדים.

ניתנה בתאריך 11 ביולי 2014